

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Ninizza

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Ninizza", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VI*, 1905-, s. 293. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg06tom-shoot-workid54498/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VI

Ninizza.

Der laa en brændende Julidags døde Scirokkoluft
hen over Rom.

Byen strakte sig, gabende og gispende efter et
køligt Pust, op over Højene, ned langs Tiberens
mudrede Bredder, og flygtede saa i spredt Fægning
med Villaer, Vigner, Smaahuse og halvbrudte Ruiner,
ud over den endeløse Kampagne, til den svandt i
Via Appias Grave.

Lykkelige de døde! De kender intet til Scirokko
eller Malaria!

Men i Rom, det levende Rom, havde man fuldt
op af begge Dele. Kloakernes Rister sendte deres
Peststank i Vejret, Tiberens Mudder bævrede af Bak-
terier — dér var Liv, Milliarder af Kimfødsler i et
svindende Sekund — men inde over Byen laa den
dørste Stilhed, der forkynder, at Middagsstunden
nærmer sig.

I den sover alt — kun ikke Fluerne! I den hyl-
ler alt sig i Hvile — selv Solen drager Scirokko-
sløret for sit glødende Ansigt og titter igennem det,
rødmende som en ung Plige, der faar sit første
Kys gennem Sløret. Men nede i Horisonten, dybt
nede, krøller Disen sig sammen til skarpt randede,
tætte, hvidkantede Blomkaalsskyer, som af og til

udsender en blaalig, blinkende Lysning, der sitrer op gennem Taagen.

Det er Tramontanaen og den befriende Torden, hvorefter Romerne sukker.

Nede i den snævre Smøge, der som en Slange suor sig bag om Panteon, var der foran Osteriet „La fontana rossa“ en lille Smule romersk Gadeliv. Den tykke Vildthandler oppe fra Pladsen betragtede med synlig Interesse den Operation, som hans Ven Giovanni udførte, og som bestod i at pille Klærne af et Par flaaede Katte for at anbringe de Harepoter, som Vildthandleren med et smørret Grin halede op af sin Lomme. Ved Døren stod Osteriets anden Opvarter, Battista, i Færd med at rense Salat, medens den joviale Osterivært, i Slæber og med Nathue, dinglede paa en Stige, ivrigt beskæftiget med at kappe den gamle, visne Laurbærgren for at ophænge en frisk, som Vildthandleren havde bragt med, og som skulde forkynde, at her fandt man en Vin, der kunde tage Sejrens Laurbær hjem.

Pludselig udstødte han en gennemtrængende Piben.

I samme Øjeblik forsvandt Kattene i Vildthandlerens Kurv, Salaten i Battistas Forklæde, og et Øjeblik efter var der intet andet at se, end den friske, grønne Laurbærgren, som svajede for Vinden, og den tykke Osteriværts hvide Nathue, der som et Parlamentærflag stak ud ad den halvaabne Dør.

Er der noget som Romerne har et skarpt Blik for, saa er det „de Fremmede,“ og det var netop en saadan, som gav Anledning til den pludselige Sceneforandring.

Oppe i Smøgen kom en ung Mand i lys Dragt. Han bar en bred Kalabreserhat paa det mørkløkkede Hoved. Under Armen havde han en Mappe, i Haanden en lys Parasol. Der skulde i Sandhed hele Fader Giuseppes skarpe Blik til at opdage, at denne Vandrer var en Fremmed; thi hans Profil var romersk,

hans Hudfarve brun, og de mørke, sortbrynede Øjne havde intet med Nordens at gøre. Men han brugte dem — han saa' paa Husene, paa de legende Børn i de snavsede Døre, paa de antikke Søjler, der sprang frem midt i de moderne Façader, og det gør en ægte Romer aldrig. Han river dem ned — saa hurtig han kan.

Og saa var der denne Mappe! — Hvilket fornuftigt Menneske slæber paa en Mappe, naar der blæser en Scirokko med tredive Graders Varme? Nej, det maatte være en fremmed — en Kunstner, som havde vandret sig træt i den evige Stads evige Labyrinth, og som selvfølgelig trængte til Vin.

Det gjorde — efter Giuseppe's Erfaring — for Resten alle Kunstnere, selv om det var nok saa køligt.

Den fremmede vedblev at fortsætte sin Gang ned mod Osteriet. Af og til stod han stille, saa' sig om med et søgende, næsten spejdende Blik, og gik saa videre.

Nu var Fader Giuseppe fuldkommen sikker i sin Sag. Hvad ser man efter paa en brændende Sommerdag? -- Vin, naturligvis! — Og idet han stadig rykkede mere og mere ud gennem Døraabningen, som en Tarantel af sit Hul, gjorde han et pludseligt Spring ud imod den fremmede, svang den hvide Nathue som en Fane, og raabte med indsmigrende Stemme:

„Træd nærmere, Signore! Paa en Dag som denne gaar ingen Kristen „Det røde Springvand“ forbi, uden at læske sin Tørst i dets kølige Haller.“

Den fremmede gjorde uvilkaarligt et Spring tilbage. Det var øjensynligt, at det pludselige Tilraab rev ham ud af en fjern Drømmeverden, en grublende Tankegang, som ikke havde det ringeste med Fader Giuseppe's Beregninger at gøre. Hans Kinder farvedes, hans mørke Øjne skød Lyn; men da han

i det samme saa' ind i Fader Giuseppes brede, godmodige, men nu yderst flove Ansigt, gled Lynet over i et Smil, og han svarede: „Jeg drikker nødig Vin af Springvand, min gode Ven!“

Disse Ord blev fremførte paa et saa rent og klangfuldt Toskansk, at Fader Giuseppe kom i den dødeligste Forlegenhed. Han slog ud med Nathuen, bukkede dybt og udbrød:

„Ak, Eccellenza! Hvem vil hænge sig i Navne? Jeg har været Vært i ‚Den sorte Kat‘, men jeg kan forsikre Dem om, at der var ikke en af mine Gæster, som mjavede ad Vinen. Jeg har en ‚Marino‘, Eccellenza, en ‚Marino‘, som de hellige i Paradiset vilde slikke deres Fingre efter!“

„Naa, lad gaa!“ svarede den fremmede med et hurtigt Blik ned ad Gyden. „Vent lidt! Først et Ord.“

„Ti, om Eccellenza befaler.“

„Er der fremmede derinde?“

„Ak nej, desværre, ikke en Moders Sjæl. Malariaen har jaget alle de fremmede Pokker i Vold.“

„Og I venter heller ingen?“

„Jo, Eccellenza, det vil jeg da haabe. De Danske søger her hver Aften, og Klokkeren er henad syv. De maa snart være her.“

„De Danske!“ udbrød den fremmede med en særegen Betoning. „Tak!“

„Men hvad har De imod dem, Eccellenza? Det er uhyre skikkelige Folk, som altid betaler deres Regning. Ja, var det Tyrker, Eccellenza, som ikke maa drikke Vin! Men Danske! — Aa, de er saa gode som Dagen er lang!“

„De keder mig. De vrøvler for meget, og jeg vil drikke min Vin i Ro.“

„Men det kan De ogsaa komme til, Eccellenza! Jeg har et Værelse bag Osteriet, med Udgang til Gaarden. Der skal ikke en Kat forstyrre Dem.“

„Naa, lad mig faa det. Men bliver jeg forstyrret, gaar jeg. Jeg vil være alene. De Danske er mine Landsmænd, og dem vil jeg ikke se — forstaar De?“

Fader Giuseppe forsøgte at sætte et forstaaende Ansigt op — men det kneb. Han nøjedes derfor med under utallige Buk at vise den fremmede ind i et Rum bag det egentlige Osteri, og hviskede saa til Battista:

„Det er mig en fordægtig Person! Pas paa, at han betaler, og luk for en Sikkerheds Skyld Døren til Gaarden. Han vil ikke se sine Landsmænd, og det er ellers dem, de Danske først spørger efter. Pas paa ham!“

Hvad Fader Giuseppe stolt havde betegnet som „et Værelse“, var det, Italienerne kalder „dietrobottega“, hvad der nærmest betyder „et Hul bag Butikken“. Fire snavsede Vægge, en Lysaabning oppe nær Loftet, et lille, firkantet Bord og en laset Straa-stol — det var Værelsets Herligheder. Men her var køligt, her var stille. En Strøm af dæmpet Lys faldt fra Hullet i Muren ned over det lille Bord, ladende Resten af Rummet i et usikkert Halvlys, og dette lod netop til at behage den ensomme Gæst. Han plantede Stolen i den mørkeste Krog ved Muren, slængte Mappen paa Bordet, og spurgte Battista, der kom med Vinen:

„Vil du ha' Drikkepenge?“

Battista krummede sig som en Aal.

„Nu vel, saa luk Døren af. — Der har du en Paolo!“

„Han er, per Baccho, ikke tosset den Karl,“ betroede Battista Giovanni. „Det er vist en Bankier, der er stukket af med Kassen; men det kommer jo ikke mig ved. En Paolo i Drikkepenge! — Det er aldrig hændt mig før!“

Da den fremmede havde hørt Battista dreje Nøglen i Laasen, flyttede han Stolen hen til Bordet,

skænkede i Glasset og tømte det i et langt, aandeløst Drag.

Ja, det var Vin, en ung, ufordærvet Druer! — Den gød sig som en varm Strøm gennem hans Aarer, men den glattede ikke Rynkerne i hans Pande, mildnede ikke det trætte, tungsindige Udtryk i hans Ansigt.

„Lige nær! — Atter en Dag spildt!“ mumlede han.

Han tog sin Tegnebog frem og talte dens Sedler nøjagtigt efter. Der var ikke mange. Med et dybt Suk lænede han sig tilbage i den umagelige Stol og hviskede: „I Overmorgen altsaa!“

Længe blev han siddende saaledes, ubevægelig, tilsyneladende tankeløs stirrende op mod Lyspletten paa Væggen, og dog arbejdede der en Strøm af Tanker inden for denne Pande, der rynkedes mere og mere. Han greb atter Flasken, tømte atter et stort Glas, men skød det pludselig fra sig, næsten med et Udtryk af Væmmelse — der høstes danske Stemmer fra Gyden — Latter, Sang.

Nu forsvandt de! Han aandede op igen, greb Mappen og aabnede den.

Den indeholdt kun et eneste Blad. En Akvarel paa gammel, gulnet Velin — men hvilken Akvarel! Dovent lænet til Muren stod hun dér, denne skønne, ungdomsfriske Albanerinde med det mørke, glødende Blik, de hvide, sundhedsfriske Tænder og disse svulmende, bedaarende Læber, der paa én Gang syntes skabte for den højeste Attraa og den dybeste Smerte. Hvor var disse solbrændte Kinder varme, hvor lokkede det fra disse halvt tilslørede Øjne, og hvor smilte denne Mund, skælmsk, bedaarende og dog med et Anstrøg af Tungsind, som vilde den sige:

„Hvor længe lever Kærlighedens Lykke? Prøv paa at gribe den, og den svinder bort som Tantalus-

bægeret, der lømmes, just som det sættes til de smægtende Læber.“

Han hævede Bladet i Vejret, saa' sig spejdende omkring, og trykkede saa hurtigt sine Læber mod dette gamle, gulnede Velin, med et Blik, der paa én Gang talte om Kærlighed og Vemod, som over en afdød.

Der lød en skraldende Latter. Høj Fløjten og en Stump af „Nummer tre“ forkyndte, at det var Danske, som nu traadte ind. Glasdøren blev smældet haardt i, og en Stemme raabte:

„Hvor Fanden blev Mysteriet af? — Petersen saa' ham jo for et Øjeblik siden gaa herind!“

„Ja, men Petersen mangler sine Guldbriller,“ raabte en anden. „Hans Øjne græder endnu over dem.“

„Aa, lad de Guldbriller være!“ snærrede Petersen. „Jeg kan s'gu ikke for, at de blev snuppede fra mig paa Korso, Max!“

„Ja, de blev tagne lige for din Næse,“ bemærkede denne. „Eller rettere lige fra den; men det har det ubehagelige, at du nu ser Mysterier alle Vegne.“

„Han gik, min Salighed, herind med en Mappe under Armen. Jeg saa' det jo ovre fra Grønthandlerens Bod, da jeg købte min Salat. Spørg Battista!“

„Hej, Battista! Er Mysteriet herinde?“ raabte Max.

„Il misterio! Chi è il misterio?“ spurgte Battista med den uskyldigste Mine af Verden.

„Tal Dansk, din sorte Hund! Naa --- det er sandt — det har du ikke Dannelse til! Ham, Filosoffen med Skæg og Kaabe, mener jeg. En lang, huløjet Rad med sort Skæg og Mappe under Armen! Er han herinde?“

„Elang uløjet Ra'!“ gentog Battista. „Non capisco, Signore!“

„Kom der ikke en høj Herre med sort Skæg, lys

Hat og en Mappe under Armen?" spurgte Petersen, med betydelig Eftertryk paa Skæg og Mappe.

"Her er ikke et Menneske uden Nino og Stella, som sidder dér," forsikrede Battista, og pegede paa de to Modeller.

"Saa ser jeg Syner," sukkede Petersen. "Mærkværdig! — Jeg savner s'gu dog de Brilller!"

"Nino har naturligvis haft sin Kæreste under Armen, og saa har du antaget Stella for Mappen. Ja, Gu' savner du Brillerne, Petersen!"

"Aa Sludder, Max! Jeg vil ikke høre dine Spydigheder længer — men jeg maa ha'e set fejl."

"Ja, rent forbandt," replieerede Max.

"Naa, naa, I Hanekyllinger! Hold nu op at gale!" led en dyb, alvorlig Stemme. "Fortæl mig hellere lidt om 'Mysteriet.' Hvem Pokker er det, I kalder saaledes? Jeg har nu hørt det Ord surre mig om Ørene i de sidste otte Dage. Hvad mener I dermed?"

Den fremmede i Bagværelset havde rejst sig. Han var ligbleg, og lukkede Mappen med ængstelig Hast. Saa sneg han sig med lydløse Skridt hen til Bagdøren og trykkede varsomt paa Klinken. Men han kunde have sparet sin Forsigtighed — Døren var lukket.

Et Øjeblik blev han raadvild staaende. Saa listede han paa Taaspidserne hen imod Døren til Østeriet, lagde Øjet til det gitrede Kighul, hvorigennem Fader Giuseppe ellers jagttog sine Kunder, og stirrede opmærksom ind i Stuen.

Ved det lange Bord lige foran ham sad en gammel, graaskægget Kunstner, og rundt om ham galede Kyllingerne.

"Skaal, du gamle Romer! Maa jeg drikke paa din mageløse Uvidenhed! Du er vist den eneste blandt os, som ikke véd, hvem 'Mysteriet' er," sagde Max og stødte sit Glas mod den gamles.

„Véd I det da? I er altid saa forbandet kloge.“

„Nej, vi véd det ikke,“ indskød Petersen; „men netop fordi vi ikke véd det, er vi bleven enige om at kalde ham ‚Mysteriet,‘ for det er jo netop det, man ikke véd, der — —“

„Tak!“ udbød den gamle ironisk. „Maa jeg saa faa at vide, hvad det er for en ‚Ham,‘ I taler om?“

„Det er jo netop ‚Mysteriet,‘; han kom herved for otte Dage siden —“

„For ti“ afbrød Max. „Det var Garibaldidagen — vi har den 19de Juli i Dag.“

„Aa, du er altid saa forbandet nøjeregnende! Naa, han kom den 9de — og saa gik han fra Jærnbauen lige op til Kvæsturet — —“

„Nej, det var til Politipræfekten. Han var hos Monsignore Renzi først,“ afbrød Max.

„Naa! — Ja, og derfra gik han til Konsulen —“

„Han spiste til Middag først. Han var hos Bravo Kl. 5,“ rettede Max.

„Aa, Pokker i Vold med dine Klokkeslet!“ raabte Petersen ærgerlig. „Saa kan du jo fortælle Historien — jeg lukker ikke min Mund op mere.“

„Meget fornuftigt!“ bemærkede Max. „For naar man ikke kan en Historie ‚mit alle Nebenumstænde,‘ saa skal man hellere tie.“

Og Max tømte med selvtillidsfuld Mine sit Glas inden han fortsatte:

„Ser I, det var netop den 9de Juli om Morgenen Kl. 9. Jeg var lige taget ud til Jærnbauen og dér traf jeg ham. Jeg kunde naturligvis straks se paa Bukserne, at han var Dansk, og henvendte et Par Ord til ham; men han gloede paa mig saa arrig som en Bavian paa en Skade og svarede ikke et Ord. Saa gik jeg efter ham —“

„Det var jo pænt!“ afbrød den gamle.

„Jeg vilde naturligvis vide, hvad det var for en Fisk,“ forklarede Max, „og jeg fulgte ham lige

til Monte Citorio — dér gik han op og afleverede sit Pas —“

„Det gør jo alle!“ afbrød den gamle lidt utaalmodig.

„Ja — men det var et kongeligt Pas, og han havde en Konference med Monsignore Renzi paa over ti Minutter —“

„Død og Pine!“ sagde den gamle. „Hvoraf véd du det?“

„Jeg spurgte naturligvis en af Lakajerne, og saa fulgte jeg ham til Albergo Minerva. Dér tog han et Værelse paa tredje Sal; men i Fremmedbogen var det s'gu ikke muligt at læse hans Navn. — Jeg syntes, at der stod Løirup, eller saadan noget. Kl. 5 spiste han en Diné til fire Scudi hos Spillmann — —“

„Men saa kom til Sagen!“ afbrød den gamle. „Hvad Fanden kommer alt det Historien ved?“

„Hvem Pokker spiser for fire Scudi, naar man har sine Bukser fra en Hosekræmmer i Grønnegade?“ spurgte Max. „Naa — derfra gik han til Konsulen, som han var nær ved at gøre aldetes rundtosset. —“

„Umuligt!“ lo den gamle og tømte sit Glas. „Hvormed?“

„Med at spørge om alle mulige og umulige Personer fra Thorvaldsens Tid — Bravo sagde til mig: „Gut Satan! Den Fyr ser mig ut til en vidtløftig Kamél. Han véd alt og dog ingenting. Jeg tror, det er en Kamorrist, som er sprunget ud fra Galererne og vil giftes med en Prinsesse.“

„Ja, lur Bravo! Han har en fin Næse,“ indskød den gamle.

„Ja, helt ugrundet var hans Mening dog ikke; thi allerede den næste Dag havde Fyren Adgang til Vatikanets hemmelige Arkiv, og der sad han oppe og rodede Resten af Ugen.“

„Aa, saa er han vel Historiker?“ bemærkede den gamle.

„Bare — bare han ikke er Kunsthistoriker!“ busede det ud af Petersen.

„Fy for Fanden! Det var en styg Tanke,“ sagde den gamle og nippede til sit Glas. „Er du bange, at han skal gøre din Kunst Fortræd?“

„Nej, Kunsthistoriker er han ikke,“ forsikrede Max; „for han vidste ikke engang Navnet paa den, der har malet den Akvarel, han løber om med. Nej, han er snarere Personalhistoriker, for i Søndags var han ude paa Kirkegaarden S. Lorenzo, og bestilte ikke andet end studere Gravskrifter. Han kom først hjem, da det var mørkt, og — —“

„Men hvad var det med Modellerne?“ afbrød Petersen. „Stella fortalte mig noget derom i Morges, men hun lo saaledes, at jeg ikke forstod et eneste Ord.“

„Kan I ikke den?“ spurgte Max. „Ja, det er det allergrinagtigste, jeg har hørt.“

„Fortæl!“ sagde den gamle. „Han er maaske ogsaa Kunsterotiker?“

„Nej, dertil er han for stort et Faarehoved,“ svarede Max. „Nu skal I bare høre. I Gaar Morges kom han ned paa ‚Spanske Trappe‘ og spurgte Stella, om hun vilde spise til Aften med ham. Stella er jo en pæn Pige, og derfor svarede hun, at hun nok vilde komme, naar hun maatte tage et Par Veninder med. Han svarede, at hun maatte tage saa mange, hun vilde, naar de blot var fra Albano eller Ariccia, dem fra Volscerne og Sabinerne brød han sig ikke om. Saa gik han op til den tykke Patrizio paa Piazza Barberini og bestilte et rigtigt Modelgilde for lukkede Døre — for han vilde være ene Hane i Kurven. Men det kom han rent forbandet fra. Enten nu Patrizio eller en af Tøsene har sladret af Skole, nok er det, at lige

som Gildet var allerbedst i Gang, og Pigebørnene begyndte at muntre sig, blev Vinduet ud til Gaarden slaaet ind, og Pascuccias lange Kæreste — I véd nok ham, de kalder „Atleten“ — var saa behagelig at træde nærmere. Nu blev der et frygteligt Halloj, Pigebørnene skreg og hvinede, Patrizio prækede Moral, og Atleten var saa venlig at spørge Mysteriet, hvilket Vindue, han ønskede at blive smidt ud af. For Resten sagde Stella, at Mysteriet klarede sig brillant; men saa kom Ifimédias Kæreste til — ham, Barberen — og nu var der ingen Ende paa Spektaklet, for ham kunde Mysteriet ikke hamle op med. Naa, Enden blev, at Gendarmerne kom og ryddede Bulen. Barberen og Atleten har de puttet i Hullet; men jeg vil ikke svare for, hvad der kan hænde Mysteriet, naar de om et Par Dage kommer ud. Pigerne mente, han gjorde bedst i at fordufte.“

„Var han da nærgaaende mod dem?“ spurgte den gamle.

„Aldeles ikke! — ‚Fuldstændig galant‘ huomo,‘ forsikrede Stella. — Han var bare smaatosset.“

„Hvad gjorde han da?“

„Det værste man kan gøre paa et romersk Tratoreri. Da de havde spist, tog han Pigebørnene i Førhør; spurgte dem ud paa Kryds og tværs om deres Familie, noterede op i sin Lommebog — kort sagt, skabede sig saaledes, at de troede, han var en ruffiano fra Napoli. Det samme troede Kæresterne naturligvis, og —“

„Men hvad Hensigt har han haft dermed?“ afbrød den gamle. „Nu begynder han virkelig at blive et Mysterium.“

„Naa, Gud ske Lov, at det begynder at gaa op for dig! — Stella mente, at han vilde lirke ud af dem, om de var i Familie med en Model fra Albano — en Antikvitæt for Resten — thi førstod jeg Stella ret, saa kunde det gerne være hendes Bedstemoder.

han ledte efter. Han havde naturligvis Billedet med — det samme han viste Bravo — og det var hans Lykke; thi han parerede med Mappen et Knivstik, som Barberen var saa venlig at levere, og som ellers let kunde være kommen ham paa tværs i Halsen.“

„Den Fyr begynder at interessere mig,“ sagde den gamle. „Hvad hed den Model, han spurgte efter?“

„Hvad hun hed? — Lad mig se! Det var saadant et besynderligt Navn, Stella kom med. Det lød slet ikke italiensk, snarere russisk, syntes jeg. Hun hed — vent lidt — Ninitta — — Nej — Ninizza! Der er det!“

Den gamle skød Glasset fra sig med en pludselig Haandbevægelse, saa Vinen skvulpede ud over Bordpladen. Han brød sig ellers ikke om Vinpletter; men denne Gang fik han meget travlt med at tørre dem bort med sin Serviet.

„Jeg synes, du bliver saa forbandet huslig,“ bemærkede Max. „Hvad gaar der af dig? Kender du Mysteriets Mysterie.“

„Jeg?“ spurgte den gamle med inderlig naiv Mine.

„Netop! — Du har jo trakteret det sidste Halvhundredeaars Modeller.“

„Trakteret!“ gentog den gamle med en vis Haan. „Ja, hvis jeg havde „trakteret“ dem som du har gjort det, saa kunde jeg vel huske dem bedre; men ser du, vi gamle Kunstnere — naa, jeg vil ikke moralisere, men blot sige dig og jer andre Nyhedskræmmere noget. Det Spioneri — ja, undskyld, at jeg bruger det rette Navn — som drives hernede lige over for rejsende Landsmænd, er mig modbydeligt. Det er paa én Gang fejgt og dumt. Fejgt, fordi man ikke tør være sin Hensigt bekendt, og dumt, fordi man dog ikke faar andet at vide end løs Snak og urimefig Tale. Det er et Indgreb i den

personlige Frihed, som jeg, for min Død, ikke kan lide. Og hvad har du saa opnaaet? — Stof til en jammerlig Osteripassiar, som — —“

Der lød en Klang inde fra Bagværelset, som om et Glas faldt paa Gulvet.

„Hvad var det?“ raabte Max og fo'r op. „Der er nogen, som belurer os. Saa er han s'gu dog herinde! — Jeg vil — —“

„Stop!“ sagde den gamle myndig og greb Max ved Armen. „Hvad der er derinde, kommer ikke os ved. Vi er ikke Politispioner!“

„Nu spiller du jo selv Politi!“ raabte Max. „Slip mig for Pokker!“

Den gamle tvang med et Kæmpetag Max tilbage paa Stolen. I samme Øjeblik blev Glasdøren til Gaden revent op, og en Stemme raabte:

„Brand! — Brand! — Der er Ild i Teatro Argentina!“

Om en orsinisk Bombe var falden midt paa Gulvet, kunde den ikke have ryddet Osteriet i en større Fart. Ud fo'r Modellerne, op sprang Kunstnerne, og selv den gamle langede Frakken ned fra Knagen, idet han munnede:

„Vrøvl naturligvis! Hvem Pokker brænder et Teater af om Sommeren?“

Næppe var Stuen tom, før der lød en sagte Banken fra Bagværelset. Fader Giuseppe, som ganske havde glemt sin fordægtige Gæst, skyndte sig med at lukke op, idet han afgav den Forklaring, at han slet ikke kunde begribe, hvorfor Døren var lukket.

„Jeg har selv villet det,“ sagde den fremmede kort. „Dér, tag Deres Betaling. Byt mig den Scudo!“

Fader Giuseppe erklærede, at det var ham plat umuligt at bytte, da Battista var rendt med Nøglen, men lød falde en Antydning af, at det muligt kunde slaa lige til.

„Jeg har ikke mindre Penge hos mig,“ svarede

den fremmede. „Saa faar det vente til i Morgen. Skriv mig!“

Fader Giuseppe bukkede og fulgte med en skuffet Mine sin Gæst til Døren. I det samme blev denne reven op, og den gamle traadte ind, idet han sagde:

„Blind Alarm, naturligvis! Det brænder hos Spækehøkeren ved Siden af.“

Den fremmede søgte at dække sig bag Fader Giuseppe's brede Ryg, men i Vendingen tabte han Mappen. Han bukkede sig hastig ned efter den; men idet han rejste sig op, stod han lige Ansigt til Ansigt med den gamle, som fo'r tilbage med et overrasket Udtryk, idet han udbrød:

„Ser jeg Syner? — Lønstrup!“

„De kender mig?“ spurgte den fremmede, og bukkede ceremonielt.

„Ja! Og dog — nej! De er jo meget for ung. Men hvor De ligner min gamle Ven, Peter Lønstrup, som jeg boede sammen med hernede for en tredive Aar siden.“

„Det var min Fader,“ svarede Lønstrup med en særegen kold Betoning.

„Naa, det glæder mig! Hvorledes har han det?“

„Tak! Jeg haaber godt — han er død.“

„Og det siger De saa roligt! — Naar døde han?“

„For en Maaned siden — saa rejste jeg.“

„Saa rejste De? — fra deres Moder altsaa?“

„Jeg har aldrig kendt en Moder — kun en Stedmoder,“ svarede Lønstrup med isnende Kulde, „Adskillelsen faldt ingen af os tung.“

„De er altsaa,“ spurgte den gamle og fikserede ham skarpt, „de er altsaa født uden for — uden for Danmark, mener jeg, — hernede?“

„Ja,“ svarede Lønstrup og saa' den gamle stift i Øjnene. „Jeg er født i Rom, men opdraget i Dan-

mark — uden for alt, hvad en Moder kan yde sit Barn.“

„Jeg forstaar Dem,“ sagde den gamle med lav Stemme, „forstaar Dem altfor godt — jeg kendte jo Lønstrups Forhold.“

„Jeg bryder mig ikke om ham! Ikke om hans Forhold! Han havde jo intet Forhold til mig! — Han har aldrig nævnet min Moders Navn, aldrig skænket den en Tanke, som skænkede mig Livet. Selv paa Dødslejet tav han, og først bagefter fandt jeg dette — Lønstrups Stemme kløvedes af en krampagtig pludselig Sitren — det er hende, det føler jeg, hende som har elsket mig, og som jeg nu ærer højest i Verden.“

„Lad mig se!“ sagde den gamle og rakte Haanden ud.

Lønstrup tøvede et Øjeblik med at aabne Mappen, og sagde halv forlegen: „Jeg har ikke luret — jeg var lukket inde; men jeg har hørt den Samtale, der blev ført, og jeg takker Dem, fordi De tog mig i Forsvar. Jeg føler, at jeg kan stole paa Dem fuldt ud.“

„Det kan De,“ sagde den gamle med sin dybe, rolige Stemme.

Lønstrup aabnede Mappen og rakte ham det gulfarvede Blad. Den gamle gik hen under Lampen og betragtede det længe i dyb Tavshed. Saa drog han et Suk og sagde: „Ja, hun var smuk, Nina Vaglieri!“

„Men saaledes hed hun ikke — der staar Ninizza. Kan De se, dér til til højre i Hjørnet.“

„Jeg ser det,“ sagde den gamle. „og jeg kender ogsaa det Navn. Det førte hun som Kunstnerinde og mellem Kunstnerne — det var et nom de guerre, vi alle dengang kendte. Hun hed Nina og var af en gammel Slægt, der stammede fra Nizza — deraf tog hun Navnet, saa vidt jeg véd.“

„Og véd De ellers noget om hende?“ spurgte Lønstrup ivrig.

„Ja, hun var Datter af en Marchese della Vaglieri —“

„Marchese!“ udbrød Lønstrup og traadte et Skridt tilbage.

„Naa, naa — tag Dem ikke det saa ivrigt! Her-nede har vi Prinsesser, Hertuginde og Markgrevinder, som vi derhjemme har Etats- og Justitsraader. Det klirrer, men siger i Regelen kun, at Slægten i Middelalderen ejede en lille Røverrede. Derfor kan den godt ende paa Galajerne.“

„Hvad mener De med det? -- Er hun gaaet til Grunde? — Svar mig — jeg har sat hele min Tanke ind paa dette Maal! Kunde jeg blot se hende én Gang! Jeg husker hende svagt fra Barn -- hun var saa god!“

Der fo'r et bekymret Udtryk hen over den gamle ellers saa rolige Ansigt. Han rakte Lønstrup Mappen og sagde:

„Her bliver ikke Tid til lange Forklaringer. Om et Øjeblik har vi de andre og saa — men vent! Jeg skal give Dem et Par Ord med til Kuchler. Er der nogen der véd Besked, saa er det ham. Jeg var jo borte dengang alt det passerede.“

„Hvilket?“ spurgte Lønstrup.

Den gamle svarede ikke, men rev et Blad ud af sin Skitsebog og satte sig til at skrive. Han førte vist Mejslen bedre end Blyanten, thi det forekom Lønstrup, at det varede en Evighed. Endelig var Dokumentet færdigt. Den gamle rejste sig, stak det i Haanden paa ham og sagde: „God Lykke til vi ses!“

„Det gør vi næppe,“ svarede Lønstrup. „Jeg rejser i Overmorgen — mine Penge er slupne op.“

„Av!“ sagde den gamle. „Det var slemt, men det

er en respektabel Grund. Naa, hils Kùchler fra mig. Han hjælper Dem nok.“

Lønstrup trykkede hans Haand, og den gamle fulgte ham et lille Stykke for at vise ham Vej til Forum. Da han atter traadte ind i Osteriet, forlangte han til Fader Giuseppe's Forbavselse ikke Vin, men blev siddende i dybe Tanker. Lidt efter rejste han sig og gik, idet han sagde:

„Stakkels Fyr!“

Gennem Gyder, Smøger og trange Stræder gaar Vejen fra Pantheon til Forum. Luften var tung som Bly, kvalmende hed. Skumringen begyndte at lægge sig i alle Kroge, og stundom rullede fjerne Tordendrøn uden at bringe Luft eller Køling — kun enkelte, varme Draaber, der af og til slog ned fra de graagule Skymasser, forkyndte, at Uvejret trak op over Rom.

I hurtig Gang, næsten i Trav, gennemvandrede Lønstrup disse Krinkelveje, indtil Kapitoliets brede Trappe laa foran ham. Han steg opover til højre, og med en Følelse af Befrielse saa' han Forums ruinbesaaede Dal, denne Verdens-Valplads, ligge under sig med Kolossæets alvorlige Murkrans i Baggrunden. Det hele stod i tung, trykkel Storhed, i en graagul, uvejrsvanger Belysning, og dog greb Synet ham mægtigt, næsten knugende. Men alligevel kunde det ikke forjage de Tanker, der gennemkrydsede hans forpinte Sind, og med et dybt Suk vandrede han langsomt ned ad den brede Terrasse, som, forbi styrtede Templer og Rester af Cæsarerne's Paladser, fører ned mod Kolossæet.

Vejen var forunderlig øde. En græssende Ged, et

Par drøvtyggende Bøfler var alt, hvad der befolkede disse, forhen saa overfyldte Steder, og af Mennesker saa' han kun et Par af Kampagnens mest lavpandede Hyrder, som med febergustne Ansigter i død Ladhed havde søgt Ly under Vestatemplets Rester, nær Titusbyen.

Han nærmede sig dette Minde om Jerusalems Fald og Titus' Bedrifter; men hans Tanker var langt fra Verdenshistoriens Storsagn. Hans Blik strejfede kun Buen; det søgte op mod Bonaventuras hvide Mure og spejdede efter den Vej, som over faldne Ørnes Bø fører op til Kapacinerklosterets ydmyge Spurverede.

Da klang gennem Skumringen en sørgmodig, en klagende Stemme: „For Himlens Barmhertigheds Skyld! Skænk en fattig Enke lidt af eders Rigdom, og jeg vil bede for eder i min Dødsstund!“

Han fo'r op af sine Drømme, saa' sig forvirret om, og fik Øje paa en gammel Kvinde, som i en falmel Bondedragt holdt en Blikbøsse hen imod ham. Hun var ganske sikkert en af de mange professionelle Tiggersker, en af disse ulykkelige, som Roms Fattigvæsen afspiser med et Skilt og et Stade, hvor de om Sommeren kan sulte ihjel; men dog var der i hendes Holdning, i Bevægelsen, og særligt i Stemmens blide Klang noget, som røbede, at hun ikke hørte til Udskuddet.

Lønstrup gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden — han havde ikke Tid til at være godgørende; men hun traadte ham ganske nær, saa' paa ham med et smertefuldt Blik og bad klagende: „Figlio mio! Giv mig en Skærv! Lad ikke en fattig Enke sulte!“

Var det Blikket, Betoningen eller de klagende Ord? — Lønstrup vidste det ikke; men Haanden fo'r ned i Lommen — han fandt kun den Scudo, som Fader Giuseppe ikke kunde bytte.

Hun stod foran ham, gammel, affældig, brudt af Tiden og Skæbnen som de Ruiner, ved hvilke hun havde sit Stæde; men paa dem, som over hende, var der Glans af svunden, klassisk Skønhed, og fra de gamle, mørke Øjne lyste endnu en varm Glød, som talte om, hvor de maatte have funklet i deres Ungdom. De fæstede sig paa ham, spørgende, smerteligt bedende.

Han tog Scudoen op, trykkede den i hendes Haand og sagde: „Gaa hjem, Morlille, og hvil jer! — Det trækker op til Uvejr og Mørket falder paa!“

„Gud velsigne dig, min Søn!“ udbrød den gamle og trykkede, overvældet af Glæde, sine visne Læber mod hans Haand. „Jeg skal gemme dit Billede i mit Hjerte, til jeg dør!“

Lønstrup trak saa hurtig Haanden til sig, at Scudoen fløj ud af hendes og klingrende rullede hen ad den antikke Stenbros Fliser. Hun rokkede efter den; men det var klart, at hendes Syn var sløvet — hun kunde ikke finde den.

Lønstrup vendte om, fandt Mønten, og idet han kastede den i hendes Bøsse, saa det klang, sagde han:

„Gaa hjem, Morlille! De Folk deroppe ser efter jer!“

„Det gør ikke noget — det er mine Venner,“ svarede hun, og idet han svingede af til højre for at følge Vejen op til Klosteret, hørte han hende raabe efter sig:

„Gud velsigne dig, min Søn, og give dig Lykke!“

Klosteret Bonaventura ligger paa Kejserborgens Ruiner. En levende Grav over de døde Cæsarers, et Forsagelsens Bo over Neros smuldrende, engang

marmorsmykkede Sale. Kalkede Mure med grelle Helgenbilleder inden for forrustne Staaltraadsgitre begrænser Vejen, og øverst oppe ved Porten brænder i en forfalden Niche Helgenlampen foran St. Franciscus' Billede. Her var en Klokke, og her ringede Lønstrup paa.

En bleg, mager Kapuciner lukkede op og hørte med synlig Mistillid paa hans Anmodning om at faa Fra Pietro i Tale.

„Han tager vist ikke imod Dem. Det er sent paa Aftenen,“ bemærkede han og lukkede Døren.

Lønstrup hørte hans langsomme, traskende Trin forsvinde over Stengulvet. Han ventede og ventede — Tiden forekom ham en Evighed. Endelig aabnedes Døren, og Frateren meldte, at Fra Pietro var i Haven. Men han maatte skynde sig — der skulde snart ringes til Vesper.

Gennem en fliselagt Korridor traadte Lønstrup ind i nogle øde Celler og derfra ud i „Haven“, en lille, firkantet Klostergaard med et stort Morbærtræ i Midten, og bagtil begrænset af en lav Murkant, fra hvilken man havde en henrivende Udsigt over den gule Kampagne, indfattet af Albanerbjergenes blaanende Højder.

Küchler kom ham i Møde med sit milde, venlige Smil og spurgte straks:

„Er De en Landsmand?“

Lønstrup bukkede og gav ham, ikke uden en vis Ængstelse, den Gamles Billet.

„Lad os sætte os derhen!“ sagde Fra Pietro og pegede mod Murkanten. „Der sidder jeg hver Aften — det er saadan en gammel Vane — jeg kan ikke se her under Træet. Det er ogsaa forskrækkeligt, saa mørkt det bliver. — Vi faar snart en svær Torden.“

De tog begge Plads paa den lave Murkant. Küchler

fik de store Hornbriller op af Kутten og læste Billetten opmærksom igennem.

„Naa, saa De samler paa Haandlegninger? — Ja, det gjorde jeg ogsaa i mine unge Dage, da jeg gik paa Akademiet. Vi købte dem dér i Grønnegade — De véd nok — ved Siden af Konditoren. Ja, dengang kunde man faa sig en Eckersberg for en billig Penge. Er det én af ham, De har? Lad mig se?“

Lønstrup aandede friere, aabnede Mappen og rakte ham Bladet.

„Aa, den kønne Akvarel! — Den har faaet et Stik i Halsen — det var da Skade! Hvordan er det gaaet til?“

„Jeg tabte min Kniv,“ stammede Lønstrup, „og saa —“

„Naa, ja — men det kan jo restaureres,“ sagde Kùchler og glattede paa Papiret. „Det er for Resten en rigtig køn Akvarel — ja, saamænd er det saa.“

„Hvem er det?“ spurgte Lønstrup med lav Stemme.

„Hvem det er?“ — Ja, lad mig se! — Det kunde være Ernst Meyer; men det er dog ikke ham — nej, det er ikke. Det kunde ligne —“

„Nej, jeg mener, hvem forestiller det? Er det et Portrætstudie?“ afbrød Lønstrup hurtigt.

„Ja, vel er det Portræt! Det er Ninizza i Karnevalsdragt — Navnet staar jo dér i Hjørnet. Ja, hun var et farligt Fruentimmer! Hun satte engang hele Rom paa den anden Ende. Hvem troede dengang, at det skulde ende saadan?“

„Hvordan?“ spurgte Lønstrup og blev ligbleg.

„Aa, saadan — ned ad Bakke — naturligvis. Nu er der ingen, der spørger efter hende!“

„Jo, det gør jeg!“ sagde Lønstrup og saa Kùchler lige i Øjnene. „Fortæl mig alt, hvad De véd — det interesserer mig i allerhøjeste Grad.“

„Aa, hvad véd jeg?“ spurgte Kùchler sagtmødig. „Ikke andet, end hvad Folk dengang fortalte — og

det kan jo være Løgn; det er det saa ofte. — Hun var fra Nizza — hendes Fader var Hertug, eller Marchese, eller saadan noget adeligt noget og hed Vaglieri. — Det husker jeg bestemt.“

„Og saa?“ spurgte Lønstrup, da Kùchler syntes at ville slutte.

„Ja, saa — saa kom Familien her til Rom. De købte et Palads paa Korsø og førte et stort Hus, for de vilde nok ha' Datteren gift med en af disse franske eller østerrigske Prinser, som dengang var her — for det var saadan i Begyndelsen af Trediverne. Ja, hun var smuk! Jeg husker hende endnu fra Karnevalerne — hun var altid klædt som albansk Bonde pige, og saa havde hun nogle Øjne! — Aa, Gud bevares! Men giftes vilde hun ikke. Hun vilde med Djævels Vold og Magt være Billedhuggerinde, og jeg saa' ogsaa en Venus af hende — men det var noget Juks.

Gud véd for Resten, om det var Kunsten, hun brød sig om? Det var nok snarere Kunstnerne og det fri Kunstnerliv, hun holdt af, for i Hjemmet kunde hun aldrig holde ud at være. Saa var der noget med en Maler eller Billedhugger — jeg kan ikke huske det rigtigt — og saa forlangte Faderen, at hun straks skulde gifte sig med denne franske Greve, eller hvad han nu var. Men det vilde hun ikke. Hun løb sin Vej, og saa lukkede Familien Døren for hende, og det samme gjorde alle hendes fornemme Bekendte. En Tid lang hjalp Kunstnerne hende; men det blev de snart kede af — de har jo ikke saa meget. Saa var det, at hun blev Model — —“

„Model!“ udbrød Lønstrup og sprang op.

„Ja! Hvad skulde hun ellers gøre? Men hun var en rigtig pæn Model, det kan jeg forsikre Dem om — der var saamænd ingen, der talte ondt om hende. Men saa kom der en Maler — hvad var det nu,

han hed? — Naa, det kan jo ogsaa være det samme. Ham kunde hun ikke staa for — og saa fik hun saamænd et Barn. — Ja, det var Jammerskade for den Pige! For saa véd De nok, hvordan det gaar: Nedad — bestandig nedad, og saadan gik det her. Det var nok en Dansk, der havde gjort Ulykken, og han fik Barnet taget fra hende, har man sagt mig — saa havde hun inlet Holdepunkt mere. Først hed hun den smukke Nina — hun kom saamænd til Thorvaldsen dengang — siden kaldte de hende 'den flotte Ninizza med Druerne,' for hun solgte ogsaa Frugt, da hun blev ældre — men, hvor hun nu er henne, maa Gud vide. Maaske er hun død paa St. Michele eller i Tiberen — den dækker jo over saa meget — men nu er hun lige saa glemt, som hun i sin Tid var forgudet.“

Lønstrups Ansigt var under Fra Pietros Bereining sunket dybere og dybere ned mod Brystet, og skjult af Kalabreserbhattens Skygge randt tunge Taarer ned over hans Kinder. Nu hævede han Hovedet rask i Vejret og sagde, tilsyneladende ligegyldig:

„Det var en trist Historie.“

„Ja, saadant er der jo saa meget,“ sagde Fra Pietro rolig. „Godt, at man ikke ser det. — — Er der mere, De vil vide?“

„Se engang,“ sagde Lønstrup hurtig. „Jeg samler ogsaa Antikviteter. Da jeg fik denne Akvarel, fulgte der en stor Ørenring med af besynderlig Form. — Hun bærer den ogsaa paa Billedet — jeg har den her. Kan De ikke sige mig, hvorfra den er? Jeg véd, at disse Ringe har bestemte Former for de forskellige Bjergbyer omkring Rom.“

„Ja, men den er slet ikke romersk,“ bemærkede Kuchler. „Det er en Fantasi-Ring — der staar jo et N og et V i Filigran.“

„Jeg troede, det var et dobbelt V,“ bemærkede Lønstrup.

„Nej, det har været hendes Ring. Hun hed jo Nina Vaglieri! Jo, den har været hendes.“

Lønstrup stak Ringen til sig med et Suk og sagde:

„Nu skal De ha'e Tak! Jeg vil ikke opholde Dem længere — det begynder at stænke.“

„Vil De ikke blive til den Tordenbyge er trukken over?“ spurgte Fra Pietro. „Jeg maa til Vesper; men De kan godt gaa op i mit Atelier saa længe. Den Tordenbyge — —“

„Er jeg just i Humør til at tage imod,“ afbrød Lønstrup ham brat. „Lad regne, lad tordne! — Aa, blot Lynet vilde ramme mig!“

I et Par Spring var han forbi Morbærtræet og ude af Klosterhaven.

„Næ, det var da et besynderligt Menneske!“ sagde Kùchler og stirrede efter ham. „Gud véd, om han var rigtig klog?“

Næppe havde Lønstrup naaet det Punkt, hvor Vejen fra Klosteret drejer af og løber ned mod Titusbuen, før han overraskedes af et Lyn, der et Øjeblik viste ham Forums Tempelrester i blendende blaaligt Lys, før i det næste at hylle dem i ravnesort Mørke.

Saa kom der et bedøvende Skrald, og i næste Nu styrtede Regn, Hagel og Isstumper ned med en Voldsomhed, som intet kunde modstaa. Han krøb ind i en af Helgennicherne og trykkede sig tæt til Muren.

Forum steg atter i blendende Lys, sank saa i dybe, sorte Skygger, steg paa ny — det saa' ud som vuggede det sig paa et Hav af mørke Bølger. Oppe fra Palatin kom Vandet færende. Det samlede

sig fra utallige Smaaløb, forvandlede Vejen til en Elv, fossede ned over Murbrokken og Sten, som det rev med sig i Farten.

Der var ingen Mulighed for at komme bort. Af og til hørte han Skrig af vilde Fugle, Raab af fjerne Stemmer; men alt tabte sig i Tordenens Bragen, Regnens Rislén og Stormens Sus — han takkede sin Gud for at have fundet Ly. En saadan Byge var han dog ikke parat til at tage imod.

Endelig stillede Vejret af. Det lynede endnu i brede, blaalige Glimt, som viste, at Bygen nærmede sig Horisonten, og Regnen faldt ikke længer som en Fos, men i svindende Stænk.

Endelig vovede han sig ud paa Vejen, gled i Slam og Grus nedad mod Titusbuen, der nu laa i en lille Sø. Han vadede igennem den og havde lige naaet Vestatemplets Søjlerester, da han troede at høre en stønnende Jamren som af en syg.

Han blev staaende, lyttede, hørte det igen — men der var intet at se.

Da slog et bredt Lyn hen over Forum og forvandlede Natten til den klareste Dag. Noget fra ham, tværs over Vejen, laa en Kvinde udstrakt paa Ryggen med Haanden stift i Vejret som i Krampe — en Blodpøl farvede Lavaens Fliser.

Der var ingen Tvivl — det var den gamle Kvinde fra Titusbuen. Hendes Blikbøsse laa, sprængt og plyndret, nogle faa Skridt fra hende.

I Løb satte han af Sted, styrtede næsten over hende, hævdede hendes Hoved i Vejret, og idet han følte det lunkne, klæbrige Blod sive under sine Hænder, raabte han:

„Hvor er Saaret! Svar! Svar mig — saa skal jeg forbinde det.“

Et nyt Lyn flammede hen over Himlen. Det viste ham et dybt, gabende Saar i Halsen, og over

det en blodig Ørenring, Mage til den, han bar paa sit Bryst.

I vild Fortvivlelse kastede han sig ned over hende, trykkede hende op mod sit Bryst, lagde sin Kind mod hendes og jamrede:

„Moder! Moder! — Jeg er Skyld i din Død!“

Den krampagtig hævede Haand faldt pludselig slap ned. Der gik en konvulsivisk Sitren igennem hende, og med brudt Stemme hviskede hun: „Min Søn, min Søn! Madonna være lovet, at du kommer i min Dødsstund! — Nu ønsker jeg intet mere!“

Hun faldt tilbage i hans Arme. Hendes Hoved blev tungt — hun var død.

Nogle Dage efter var Kunstnerne atter samlede i Osteriet:

„Nu har jeg „Mysteriet“ — Han er opdaget,“ raabte Max, da den Gamle traadte ind.

„Saa — hvordan det?“

„Paa den naturligste Maade af Verden! Sagen laa saa revnende nær, at vi slet ikke kunde se den, men nu — —“

„Ja nu! — Er vi nu nærmere?“

„Ja, betydeligt! Sagen er ganske simpel: Han er gal!“

„Aa, han er Fanden!“ brummede den Gamle.

„Jo. Aldeles bestemt: splitter-pinende gal. Nu skal I høre: Han laa skjult derinde i Bagværelset, da vi var her sidst — det sagde Battista. Han stak af uden at betale — det fortalte Fader Giuseppe. Saa rendte han i det Satans Vejr lige op paa Palatin og skræmmede Livet af Munkene paa Bonaventura. Kùchler fortalte mig, at Fyren skabede sig som